

HỒI THỨ MỘT TRĂM BẢY MƯƠI BẢY

GIANG NAM SONG HIỆP BẠI LỘ HÀNH TUNG

Hàn Kế Tín nói :

- Tiểu diệt đã đứng ra phụ trách cuộc ứng chiến thì xin để tiểu diệt lo liệu. Vậy hai lão nhân gia bất tất phải quan tâm cho mệt trí.

Hàn Đào hỏi :

- Hải nhi chuẩn bị cự địch bằng cách nào ? Sao không chịu thương nghị với chúng ta.

Hàn Kế Tín đáp :

- Hải nhi nghĩ rằng cuộc kháng chiến này phải dùng trí hơn là dùng sức. Vậy kế hoạch cần giữ tuyệt đối bí mật không thể để lộ ra ngoài được. Nếu mưu kế để sơ hở e rằng có điều không ổn.

Hàn Đào ra chiều buồn bực thở dài hỏi :

- Sao ! Đến ta là phụ thân mà hải nhi cũng không tín nhiệm được hay sao !

Hàn Kế Tín đáp :

- Hải nhi nhận thấy không nên nói ra là hơn, khi nào kẻ làm con không tín nhiệm phụ thân.

Phương Tú xen vào :

- Hiền diệt đã không tiện nói, thì Hàn đệ không nên can vãn, nhưng...

Hàn Kế Tín hỏi :

- Bá phụ có điều chi dạy bảo ?

Phương Tú đáp :

- Hiền diệt không muốn cho chúng ta hay cách bố trí kháng địch thì thôi không nói cũng được. Nhưng ta tưởng hiền diệt phối hợp chúng ta vào công cuộc cự địch trong bộ phận nào cũng nên cho chúng ta biết trước để chúng ta còn đủ thì giờ chuẩn bị.

Hàn Kế Tín nói :

- Khi tiểu diệt cùng địch nhân động thủ hay hơn hết là gia gia cùng bá phụ không nên có mặt tại trường đấu.

Hàn Đào biến sắc, tức giận hỏi :

- Nay người không coi bậc tôn trưởng vào đâu nữa. Người đã không trả lời về cách cự địch lại không cho bọn ta ở trường theo dõi cuộc chiến đấu nghĩa làm sao ?

Hàn Kế Tín vội lay phục xuống đất nói :

- Xin gia gia đẹp trận lôi đình. Chẳng phải hải nhi có như vậy đâu.

Phương Tú xua tay cản ngăn Hàn Đào không để hấn nổi nóng. Lão dật Hàn Kế Tín dậy nói :

- Hiền diệt ơi. Hiền diệt có điều chi cứ đứng dậy mà nói cũng được.

Hàn Kế Tín đứng dậy cúi đầu xuống đáp :

- Bá phụ đã cho chim đưa thư triệu mấy lộ nhân mã trở về, thế mà đến nay chưa thấy họ đâu, đủ chứng minh một điều mấy lộ nhân mã đó nếu không bị đối phương hạ sát thì cũng bị bắt rồi ! Dù họ không bị được vật kèm chế cũng không thể tuân theo mệnh lệnh của bá phụ như trước được nữa đâu.

Phương Tú ừ một tiếng rồi nói :

- Vì thế mà chúng ta phải trông cậy vào hiền điệt để đánh lại quân địch.

Hàn Kế Tín nói :

- Tiểu điệt không dám chối từ, nhưng...

Phương Tú thấy Hàn Kế Tín đột nhiên dừng lại, khẽ đằng hắng một tiếng rồi giục :

- Hiền điệt ! Trong lòng hiền điệt có điều chi thắc mắc cứ nói hết ra.

Hàn Đào xen vào :

- Người lớn rồi ! Đến ta người cũng chẳng coi vào đâu...

Phương Tú lắc đầu ngắt lời :

- Nhị đệ ! Nhị đệ chẳng nên nóng nảy, để Kế Tín từ từ đưa ý kiến của y ra.

Hàn Đào vốn có lòng kính sợ Phương Tú, Hiện giờ tuy hấn ở trường hợp nguy ngập, vẫn giữ lòng kính quý, lặng yên không nói gì nữa.

Hàn Kế Tín ngó Hàn Đào một cái rồi thùng thảng hỏi :

- Mẫu thân của hài nhi không may sớm đã lìa trần. Dường như gia gia không còn điều gì vương vấn nữa thì phải ?

Hàn Đào "ồ" một tiếng rồi giục :

- Vậy thì làm sao ? Người nói nốt đi !

Hàn Kế Tín đáp :

- Nếu gia gia cùng bá phụ tin được ở nơi hài nhi thì đừng quan tâm đến việc ở đây nữa.

Phương Tú sững sốt hỏi :

- Sao ! Người muốn chúng ta bỏ đi chăng ?

Hàn Kế Tín đáp :

- Đúng thế ! Các vị muốn đi thì dễ lắm. Tiểu điệt đã sắp sẵn được vật thay đổi sắc mặt để hoá trang cho gia gia cùng bá phụ. Hai vị chỉ cưỡi hai con tuấn mã là lên đường ngay được.

Phương Tú trầm ngâm một chút rồi hỏi :

- Hiền điệt bảo bọn ta đi đâu bây giờ ?

Hàn Kế Tín đáp :

- Bá phụ cùng gia gia từng bốn tẩu giang hồ thì kiếm một chỗ ẩn thân tưởng chẳng khó khăn gì.

Hàn Đào hỏi :

- Còn người thì sao ?

Hàn Kế Tín đáp :

- Hài nhi ở lại đây cự địch.

Phương Tú hỏi :

- Nếu vậy thì chắc hiền điệt đã tiên liệu cuộc chiến này tất bị thất bại nên bảo chúng ta chạy trốn trước đi. Có đúng thế không ?

Hàn Kế Tín nhăn nhó cười đáp :

- Thực tình tiểu điệt không nắm chắc được phần thắng. Bất luận tiểu điệt có cố gắng đến mấy thì sau cùng cũng không tránh khỏi cuộc thất bại.

Phương Tú lại hỏi :

- Nếu hiền điệt nắm chắc phần thất bại thì còn nghinh địch làm chi ?

Hàn Kế Tín cười lạt đáp :

- Nếu chỉ đánh một trận thì tiểu điệt vị tất đã thua, nhưng chống lâu châu mồi, đến lúc cuối cùng tất bị thất bại.

Hàn Đào hỏi :

- Tại sao vậy ?

Hàn Kế Tín đáp :

- Vì cổ lai tà không bao giờ thắng chính. Dù hài nhi có bản lãnh nghiêng trời lệch đất như Khổng Minh thần cơ diệu toán cũng không thể chống lại mệnh trời.

Hàn Đào tức giận vô cùng :

- Người nói thú ỉm.

Phương Tú xua tay ngăn Hàn Đào lại hỏi :

- Hiền điệt. Chúng ta rời khỏi nơi đây rồi thì hiền điệt chẳng cô đơn quá ư ?

Hàn Kế Tín đáp :

- Bá phụ cùng gia gia đi khỏi rồi hài nhi tuy mất hai tay trợ thủ, nhưng trong lòng vững chãi hơn nhiều, không còn lo lắng gì nữa, mới phòng thủ cùng họ quyết chiến được.

Phương Tú hỏi :

- Hiền điệt nói vậy thì chúng ta nhứt định phải bỏ đi ư ?

Hàn Kế Tín đáp :

- Hai vị đi là hay hơn hết.

Phương Tú nói :

- Được rồi ! Vậy chúng ta thay áo, hoá trang.

Hàn Đào nói :

- Đại ca ! Thành nhỏ này...

Phương Tú dặt tay Hàn Đào nói :

- Nhị đệ ! Chúng ta đi thay áo thôi.

Hàn Đào còn quay lại nhìn Hàn Kế Tín, mắng gã một câu :

- Người là thành con bất hiếu.

Nhưng hần bị Phương Tú lôi tuột vào hậu viện.

Chỉ trong khoảnh khắc Phương Tú cùng Hàn Đào hoá thành hai người nông dân đi ra.

Hàn Kế Tín nhìn hai người nói :

- Hải Nhi xin đưa bá phụ cùng gia gia lên đường.

Phương Tú hỏi :

- Bây giờ đi ngay ư ?

Hàn Đào đáp :

- Phải !

Hàn Đào trong lòng tức giận, mấy lần muốn nổi đóa, đều bị Phương Tú ngăn chặn.

Hàn Kế Tín dẫn hai người đi tới cửa sau hậu viện trở vào một cỗ xe chứa đầy rơm nói :

- Hải Nhi đã dự bị cho bá phụ cùng gia gia ứng dụng để cải trang. Hoá trang làm nông dân là hay hơn hết. Vậy hai vị ngồi trên đống rơm trong xe để lên đường.

Phương Tú hỏi :

- Liệu chúng ta có đi thoát không ?

Hàn Kế Tín đáp :

- Gia gia cùng bá phụ cứ vững tâm mà đi.

Phương Tú trầm ngâm một chút. Hắn mấy môi muốn nói lại thôi, rồi dắt Hàn Đào bước lên xe.

Hàn Kế Tín nói :

- Nếu dọc đường gặp biến, bá phụ cùng gia gia cũng nên nhường nhịn một chút.

Hàn Đào nói :

- Nếu không nhịn được thì sao ?

Hàn Kế Tín đáp :

- Gặp trường hợp cần phải động thủ thì xin bá phụ rung động mớ cỏ tươi buộc ở trước xe là tự nhiên có chỗ diệu dụng. Nhưng cái đó chỉ được một lần mà thôi. Mong rằng hai vị đề đạt, bất đắc dĩ hãy dùng đến.

Phương Tú ừ một tiếng rồi hỏi :

- Hiền điệt sẽ gặp chúng ta ở đâu ?

Hàn Kế Tín đáp :

- Hai vị lão nhân gia chỉ cần trốn cho thoát nạn. Bất tất phải kiếm hải Nhi.

Gã ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Điều quan trọng nhất là bá phụ cùng gia gia phứt bỏ tấm lòng tham danh ham lợi, không thể trở lại Phương gia đại viện được nữa.

Hàn Đào chau mày hỏi :

- Người nói vậy thì ra ta cùng bá phụ suốt đời phiêu bạt, không bao giờ trở về nhà được nữa ư ?

Hàn Kế Tín đáp :

- Đúng thế ! Hai nhi rất hy vọng gia gia cùng bá phụ sau khi đi khỏi chỗ này rồi quên hẳn đi, quên luôn cả Kim Lăng, Từ Châu cho chí khắp miền Giang Nam.

Hàn Đào hỏi :

- Theo ý người thì ta cùng bá phụ nên đến địa phương nào ?

Hàn Kế Tín đáp :

- Hai nhi mong rằng hai vị lão nhân gia vào qui y cửa Phật.

Hàn Đào ngắt lời :

- Người muốn ta làm sư chăng ?

Hàn Kế Tín đáp :

- Đạo Phật mâu nhiệm vô cùng, có thể khiến cho hai vị lão nhân gia coi đời người một cách khác hẳn.

Hàn Đào

- Coi đời người như thế nào ?

Hàn Kế Tín đáp :

- Hai nhi không thể lường trước được mà chỉ xin gia gia cùng bá phụ thương lượng với nhau để quyết định. Những điều dĩ vãng cho nó qua luôn đi. Gia gia cùng bá phụ hãy bảo trọng tấm thân. Hai nhi không thể tiễn chân xa hơn được nữa.

Hàn Đào đột nhiên cười khanh khách nói :

- Ta xem chừng người không phải là con ta nữa mà tựa hồ một kẻ chiến thắng, bức bách chúng ta phải bỏ đi xa ngàn dặm.

Hàn Kế Tín lay phục xuống đất nói :

- Gia gia nói vậy thật quá nặng lời. Đây chính là lòng hiếu thảo của hai nhi.

Phương Tú quay đầu nhìn lại nhà cao viện lớn một lần nữa rồi nói :

- Hiền đệ ơi ! Chốn phồn hoa quả là đường mộng ảo. Đến mối tình thâm cũng phải quyết tuyệt. Đời người đã lâm vào tình trạng này thì dù còn sống cũng chẳng khác chết chút nào.

Giây cương vừa dứt, cỗ xe bon bon chạy về phía trước.

Hàn Kế Tín đứng ngậy người ra nhìn cỗ xe đi khuất rồi mới thần thờ quay về nội trạch.

Phương Tú cùng Hàn Đào ruổi xe đi liền một mạch chừng bảy, tám dặm đường.

Phương Tú bỗng buông cương cho dừng ngựa lại rồi hỏi Hàn Đào :

- Hai nhi đệ ! Chúng ta đi đâu bây giờ ?

Hàn Đào hỏi lại :

- Theo ý đại ca thì sao ?

Phương Tú đáp :

- Kế Tín bảo chúng ta đi xa để lánh địch, đúng là chỗ hảo tâm của y. Nhưng còn một điều là không sao hiểu được.

Hàn Đào hỏi :

- Điều gì ?

Phương Tú đáp :

- Hàn hiền đệ không để người nào lại thì lấy ai mà chiến đấu ?

Hàn Đào đáp :

- Theo chỗ tiểu đệ biết thì gã còn một toán thân binh cận tướng.

Phương Tú hỏi :

- Binh tướng của y chừng độ bao nhiêu ?

Hàn Đào đáp :

- Tiểu đệ cũng không biết rõ nhân số.

Phương Tú trầm ngâm rồi thở dài nói :

- Nếu vậy thì y chẳng thể nào chống chọi được với bọn Du Tiểu Quên rất đông người..

Hàn Đào nói :

- Hiện giờ chúng ta chẳng giúp gì cho gã được, đánh để mặc y muốn làm gì thì làm.

Phương Tú hỏi :

- Phải chăng hiền đệ thực tình muốn chạy trốn cho thoát nạn.

Hàn Đào ngập ngừng hỏi lại :

- Còn chỗ dụng tâm của đại ca thì...

Phương Tú ngắt lời :

- Chúng ta nên trở lại theo dõi tình hình. Giả tử Kế Tín mà thắng địch thì chúng ta có thể trung hưng cơ nghiệp. Bọn địch thua trận là võ lâm mất hết nhuệ khí và chết nhiều người. Từ đây trở đi không dám đối địch với bọn ta nữa.

Hắn vừa dứt lời bỗng thấy mấy con khoái mã chạy nhanh tới.

Phương Tú hạ thấp giọng xuống hỏi :

- Nhị đệ ! Nhị đệ có đeo binh khí không ?

Hàn Đào đáp :

- Tiểu đệ có mang theo cả binh khí lẫn ám khí.

Phương Tú lại nói :

- Nhị đệ cứ coi ta mà hành động. Nếu không cần thì đừng động thủ một cách khinh suất.

Hai người đang nói chuyện thì bốn con ngựa chạy tới trước xe.

Bốn người này địa vị không giống nhau,

Người đi đầu mặc áo đạo bào, lưng đeo trường kiếm. Chòm râu dài màu trắng phất phơ trước ngực.

Người thứ hai mặc áo tăng bào màu lam, lưng đeo giới đao. Cúi cách ăn mặc đúng là một nhà sư.

Người thứ ba và người thứ tư là đại hán nai nịt gọn gàng. Một người sau lưng cài cặp phán quan bút, còn một người quần trên lưng một cây lưỡng ngân nhuyễn tiên.

Phương Tú quen thuộc hầu hết mọi người trên chốn giang hồ. Hắn nhận ra đạo nhân đeo kiếm là Thiết Kiếm đạo trưởng ở phái Võ Dương.

Nhà sư đi sau tuy Phương Tú không gọi tên ra được, nhưng cũng biết là tăng lữ ở chùa Thiếu Lâm.

Còn hai người nữa thì Phương Tú chỉ nhận được một đại hán lưng quần nhuyễn tiên là Phi Tiên Tử Dư Dương.

Thiết Kiếm đạo trưởng dường như là nhân vật đầu nảo trong bọn.

Lão đứng ngang ra chặn đường hỏi :

- Phải chăng hai vị là người ở gần đây ?

Phương Tú làm bộ kinh hải hải lại :

- Phải rồi ! Đạo gia có điều chi dạy bảo ?

Thiết Kiếm đạo trưởng chưa kịp đáp thì Phi Tiên Tử Dư Dương cướp lời :

- Cỗ xe hai vị thì dường như đã từ Phương gia đại viện tới đây.

Phương Tú giật mình kinh hải hải nhưng ngoài mặt vẫn trấn tĩnh đáp :

- Phương gia đại viện đó...

Đột nhiên hắn dừng lại không nói nữa.

Hán tử lưng cài phán quan bút nhỏ tuổi hơn hết mà tính nết lại nóng nảy. Gã vung tay trái một cái rút phán quan bút ra giục :

- Phương gia đại viện làm sao ? Nói mau đi !

Phương Tú hỏi :

- Phải chăng các vị là người ở trong Phương gia đại viện ?

Dư Dương lạnh lùng đáp :

- Bọn ta muốn lấy đầu người trong Phương gia đại viện.

Phương Tú nói :

- Thế thì hay lắm ! Người trong Phương gia đại viện hung dữ vô cùng.

Gã tuổi nhỏ "ô" lên một tiếng thu phán quan bút về hỏi :

- Có phải hai vị đã bị chúng đầu độc rồi không ?

Phương Tú đáp :

- Đúng thế ! Lão hán có một mình đất đã bị Phương viện chúa đoạt chiếm mất rồi.

Hắn tử cầm phán quan bút vẩy tay nói :

- Các vị đi đi !

Phương Tú lại giật cương cho cỗ xe chạy về phía trước.

Dư Dương vung cây nhuyễn tiên 13 đốt một cái.

Bỗng nghe chát một tiếng. Cây tiên đã quán lấy thành xe.

Phương Tú thu giây cương.

Cỗ xe đột nhiên dừng lại.

Dư Dương phóng ngựa lên đứng cản đường Phương Tú nói :

- Phương viện chúa lâu nay không được gặp.

Phương Tú chấn động tâm thần hỏi :

- Các hạ là ai ?

Dư Dương cười khanh khách đáp :

- Phương viện chúa thật khéo giả vờ.

Thiết Kiếm đạo trưởng nhà sư đứng tuổi, và hán tử nhỏ tuổi lưng cài Phán quan bút không khỏi sững sờ.

Phương Tú nói :

- Thôn phu không hiểu...

Dư Dương lạnh lùng ngắt lời :

- Nếu Phương viện chúa không chịu thừa nhận thì tại hạ phải ra tay.

Phương Tú mỉm cười nói :

- Phi tiên thủ ! Các hạ đã nhận ra thân thế lão phu thì cũng chẳng hay gì cho các vị đâu.

Dư Dương nói :

- Cần đó là mệnh số xui nên.

Phương Tú thững thảng hỏi :

- Lão thu thật không hiểu tại sao các hạ nhận ra.

Dư Dương đáp :

- Chuyện này giản dị lắm ! Đại khái những xe chở rơm cỏ chỉ có một người, chưa từng thấy xe nào hai người như xe của các hạ.

Phương Tú nói :

- Lão phu có chỗ sơ hở là không để y nằm kín trong rơm cỏ.

Dư Dương nói :

- Vì vậy mà có câu : Đi trệt một nước cờ là thua cả bàn.

Phương Tú nói :

- Kể ra thì thế đấy nhưng chưa chắc đâu.

Hán tử trẻ tuổi lưng cài phán quan bút tức giận :

- Té ra là Phương Tú, Xuýt nữa người gạt được tiểu gia.

Gã vung cặp bút lên điểm vào trước ngực và cổ họng Phương Tú.

Phương Tú đề khí, vẫn giữ nguyên tư thế vọt mình lên rồi lại hạ xuống đóng rơm.

Thiết Kiếm đạo trưởng rút trường kiếm ra khỏi võ lạnh lùng nói :

- Phương Tú ! Xuýt nữa bọn ta bị người lừa gạt.

Dư Dương đưa mắt nhìn đại hán kia nói :

- Được ngồi xe với Phương viện chúa là có phúc phận lắm.

Dư mỗ đoán không lầm thì các hạ đúng là Hàn nhị gia - Hàn Đào.

Hàn Đào thấy hình tích đã bị bại lộ, muốn dấu diếm cũng không được nữa, liền cười lạt đáp :

- Chính thị.

Thiếu niên tay cầm phán quan bút tức giận quát lên :

- Bọn Giang Nam nhị hiệp các người té ra chỉ là phường ham sống sợ chết. Chưa tới kỳ hạn quyết chiến đã chạy trốn trước rồi.

Gã vừa quát vừa phóng phán quan bút ra chiêu : Hoạ long điểm tỉnh.

Hàn Đào vẩy tay một cái.

Một thanh đoản kiếm bằng thép nguyên chất vọt ra đón lấy phán quan bút. Đồng thời hấn vung chưởng phản kích.

Thiếu niên nhỏ tuổi bị bức bách phải lùi lại hai bước.

Hàn Đào thừa cơ vọt lên trên đồng rơm.

Dư Dương vung tay một cái, cây lượng ngân nhuyễn tiên 13 đốt đột nhiên vọt thẳng lên đâm tới Hàn Đào.

Hàn Đào nghe tiếng gió ở phía sau liền quay tay lại. Thanh cương kiếm gạt được cây lượng ngân nhuyễn tiên.

Cây lượng ngân nhuyễn tiên bị thanh đoản kiếm gạt ra rồi.

Hàn Đào thừa cơ nhảy lên nóc xe.

Phương Tú đập tay vào vào đồng rơm cười nói :

- Nhị đệ ngồi xuống đây không nên đả thương bọn họ.

Hàn Đào hỏi :

- Sao lại không đả thương bọn chúng ?

Phương Tú mỉm cười đáp :

- Bọn này tuy bản lĩnh cũng khá, nhưng nếu chúng ta đả thương hai tên này sẽ có rất nhiều tay cao thủ đến trợ chiến.

Hàn Đào hỏi :

- Theo ý đại ca thì...

Phương Tú hạ thấp giọng xuống nói :

- Chỉ cần giữ thế quân bình không thua mà cũng không được với chúng.

Hàn Đào hỏi :

- Chẳng sớm thì muộn cũng xảy ra một trường quyết đấu sanh tử. Sao không hạ thủ hai tên này đi cho nhẹ gánh ?

Phương Tú đáp :

- Giết chúng cũng được, nhưng chúng ta phải chọn địa phương cùng thời cơ.

Hàn Đào nói :

- Tiểu đệ hiểu rồi.

Rơm cỏ là vật mềm nhũn nên chỗ hai người ngồi lồm xồm xuống rồi, sau không trông thấy người nữa.

Cỗ xe đang đi đột nhiên dừng lại.

Bên tai vang lên thanh âm của Thiết Kiếm đạo trưởng :

- Hai vị mà không chịu xuống xe thì bọn ta phóng hỏa đốt xe.

Phương Tú hơi giật mình khẽ hỏi Hàn Đào :

- Biện pháp này của chúng thật lợi hại ! Tiểu huynh xuống xe đối phó với bọn chúng mấy chiêu. Nhị đệ xem xét lại cách bố trí trên xe của Kế Tín xem sao.

Hàn Đào hỏi :

- Chúng ta cứ kéo mớ cỏ tươi buộc ở trước xe là thấy ngay, còn phải tìm kiếm gì nữa.

Phương Tú đáp :

- Cái đó chỉ dùng được một lần. Tiểu huynh muốn tìm ra nguyên nhân, hoặc dùng được ba bốn lần cũng nên. Nhị đệ tìm kiếm cho cẩn thận tiểu huynh xuống đấu với bọn chúng mấy chiêu.

ooo